

PETER PAVONIČ

**SLOVENSKÉ
KRIMI**

**○ MŔTVÝCH
V DOBRŮM**

MARENČIN PT

Pre ňu

PETER PAVONIČ

*o mrtvých
len
v dobrom*

MARENČIN PT

*Tento príbeh Vám vyrozprávam presne tak, ako sa stal.
Pravdivo, bez príkras a plynule, od začiatku až do konca.*

© Peter Pavonič, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Marta Blehová, 2019
807. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0552-4 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0553-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0554-8 (ePub)

1.

Vždy som premýšľal, aké by to mohlo byť. Pobudnúť neurčitý počet dní v drahom hoteli, každú noc sa pokojne vyspať v pohodlnej posteli s hrubým matracom, ráno vstať a o nič dôležité sa nestarať. Zatiaľ čo upratovačka bude meniť posteľnú bielizeň, ja už budem vysedávať v neďalekej kaviarni, vychutnávať si ranný croissant a čiernu kávu a čítať aktuálnu dennú tlač. Neviem, ako by sa mi ju síce podarilo čítať, keďže ten hotel mal byť v nejakom severskom meste – najlepšie by boli Helsinki alebo taký Reykjavík – a ja viem okrem rodného jazyka ledva po anglicky. Na tom mi ale nezáležalo. V mojich predstavách vyzeralo všetko tak uveriteľne a hlavne isto.

Raz to určite príde. Ako sa hovorí – keď niečo veľmi chceš, splní sa ti to.

Celé dni by som strávil písaním pod vplyvom atmosféry mesta, v ktorom by na mňa severská kultúra dýchala na každom kroku. V takomto meste som mienil stráviť toľko času, koľko je potrebné na napísanie celého románu, ktorý sa mal automaticky stať bestsellerom po celej Európe. Moje meno by sa vynímalo v kolónke „autor“ hneď pod názvom knihy (teraz ešte bližšie nešpecifikovaného názvu) a ja by som za utrženú sumu peňazí odcestoval do ďalšieho mesta, kde sa malo opakovať to isté. Samozrejme, nemožno vynechať množstvo rôznorodých zážitkov, ktoré by ma ovplyvňovali a moju umeleckú tvorbu neustále rozvíjali, aby som nestál na jednom mieste ako väčšina spisovateľov.

Neviem, či chodí po svete veľa takých šťastlivcov, no na mňa sa Tyché usmiala a dokonca pri tom vycerila zuby.

Práve som si vykladal stredne veľký čierny kufor v jednoizbovom apartmáne štvorhviezdičkového hotela Radisson Blu Plaza na rohu ulice Mikonkatu v Helsinkách. Môj debutový román

s názvom *Komora duchov* síce neprevalcoval knižné rebríčky po celej Európe, na Slovensku však vyšiel v náklade desaťtisíc kusov a získal veľmi dobré ohlasy. Peniaze z predaja ma dokázali celkom slušne užiť, dokonca natoľko, že som si kúpil letenku do Helsínk a zaboookoval apartmán na (zatiaľ) dva týždne, počas ktorých som mal v pláne začať pracovať na novom románe.

Nápadov nebolo málo, viaceré vznikli dokonca v lietadle, keď zapôsobilo vzrušenie z cesty do neznáma a rozprúdilo moje mozgové bunky naplno. Popravde som po príchode na izbu nevedel, na ktorom z tých nápadov začnem naplno pracovať. Isté bolo, že Helsínki vo mne už na prvý pohľad vyvolali obrovské nadšenie, ktoré som sa chystal zužitkovať v novej knihe.

Nevidel som sa, ale v tej chvíli som na tvári musel mať viac než blažený výraz. Moje sny po celé roky vyzerali len ako nenaplnené vízie a teraz som stál pri posteli v apartmáne jedného z najlepších hotelov v Helsinkách, očakávajúc prinajmenšom dva týždne usilovnej, ale nenútenej práce.

Bol som blbec, keď som veril, že je to všetko skutočné a že sa mi odteraz začína v živote len dariť.

Z kufra som vyberal rozčítanú knihu Dumasov klub a šiel som ju položiť na nočný stolík, hneď vedľa tmavozelenej lampičky, keď mi zazvonil telefón. Reproduktor začal vyhrávať refrén piesne Marilyn Manson a ja som v neustále zlepšujúcej sa nálade spieval spolu s ním: „I'm feeling stoned and alone like a heretic..“

To som ešte nevedel, čo ma čaká.

Z vrecka som vytiahol mobil a zadíval sa na displej. Kontakt bol neznámy, no predvoľba bola slovenská.

„Prosím?“

„Dobrý deň, pán Dársky?“

Hlas z druhého konca linky bol hrubý, mužský, tomu chlapovi by som tipol takých štyridsať, maximálne päťdesiat rokov a z neznámeho dôvodu som si predstavil, že má nadváhu a nad perami smiešne zastrihnuté fúzy. Asi ako Hitler.

„Áno, pri telefóne,“ odvetil som a vytiahol z kufra poloplnú kozmetickú taštičku. Vyhodil som ju do vzduchu a sledoval, ako padá naspäť do mojej ruky.

„Tu je kapitán Metela, kriminálna polícia Košice. Musím vás požiadať, aby ste sa k nám čo najskôr dostavili na vylsuh.“

Kozmetickú tašku som odhodil na posteľ.

„To asi srandujete. Nie som na Slovensku, len teraz som dorazil do Helsínk.“ Ostal som zaskočený, rozčarovaný, no razom ma premkol aj pocit strachu. „Stalo sa niečo? Niekomu z mojej rodiny?“

„Nie,“ odvetil stroho. „Každopádne vás aj tak musím požiadať, aby ste sa bezodkladne vrátili domov.“

„Tak to si fakt robíte srandu.“

Kedže podľa jeho slov sa nikomu z mojich blízkych nič nestalo, mal som to na háku. Pochytil ma hnev a neveril som, že to vôbec myslí vážne.

„Pozrite,“ povedal som a nasilu som sa zasmial, „len pred hodinou som dorazil. Pokiaľ to nie je nič vážne, určite sa nevrátim. A vlastne – kto by mi preplatil hotel a letenku?“

Na pár sekúnd nastalo ticho.

„To, že ste v Helsínkách, už vieme a vyhľadali sme najbližšie lety. Ráno o 8:30 tamojšieho času vám letí lietadlo do Prahy. Letenku a cestu z Prahy do Košíc vám snáď budeme môcť preplatiť. To ostatné je vaša vec.“

„Moja vec?“ Jeho slová ma rozčuľovali čoraz viac a zvýšil som hlas. „Opakujem vám, nikam nejdem! Pokiaľ sa to netýka mňa či mojej rodiny, seriem na to!“

Od hnevu som mal sto chutí zložiť to a vypnúť telefón.

„Nepovedal som, že sa vás to netýka, pán Dársky,“ povedal ten tlstý policajt. „Keď sa nedostavíte, budeme to považovať za útek pred zákonom, odmietnutie dostaviť sa na predvolanie a vypovedať. Pán Dársky, nenúťte ma kontaktovať fínsku políciu.“

„Čo?“ Už vôbec som tomu nerozumel. „Čo sa deje? Čo... Robíte si srandu?“

„Zajtra vás očakávam. Dúfam, že neurobíte nejakú hlúposť.“

Zložil.

Ten skurvysyn to zložil!

V tej chvíli som netušil, čo mám robiť. Nadšenie z Helsínk vystriedal hnev, strach, pochytila ma panika. Snažil som sa upo-

kojiť tým, že možno ide len o nejaký nepodarený vtip. Nikto taký ako kapitán Metela na košickej kriminálke možno nepracuje, ten človek predsa vôbec nemusí existovať! Vedel, že som v Helsinkách – takže, ak by to bol naozaj policajt, musel sa na to predtým niekoho opýtať.

V momente, keď som odblokoval telefón, ktorý som stále držal v ruke a chystal som sa zavolať rodičom, opäť zazvonil.

Mama.

„Ahoj, mami...“

„Och, Danko, bála som sa,“ vyjachtala a počul som, že rozpráva cez slzy. „Boli tu policajti, pýtali sa na teba. Povedala som im, že si letel na dva týždne do Fínska. Volala som ti, mal si obsadené. Čo sa deje?“

„Neviem, mami. Práve mi volal nejaký chlap z kriminálky, vraj sa mám hneď vrátiť na Slovensko a dostať sa na výsluch.“ Zhlboka som sa nadýchol a ľavou rukou som si pretrel tvár.

Takže nejde len o žart.

„Urobil si niečo? Prečo ťa chcú vypočúvať?“

„Netuším, mami. Ja fakt neviem.“

Sen o skvelých dvoch týždňoch a desiatkach zapísaných strán, s ktorými som sa plánoval vrátiť domov, sa rozplynul. Dumasov klub som hodil naspäť do kufra, aj kozmetickú tašku a niekoľko ďalších vecí, ktoré som predtým stihol vybaľiť, zazipsoval som ho a ľahol si do postele.

Samozrejme, ani som nezažmúril oko. Ešte pred svitaním som sa odobral na recepciu. Podarilo sa mi vybaviť vrátenie sedemdesiatich piatich percent zo sumy, ktorú som zaplatil za prenájom apartmánu na dva týždne.

Aspoň niečo.

O pol deviatej vyrážalo lietadlo z Helsínk a aj keď let trval niečo cez poldruha hodiny, v Prahe som kvôli časovému posunu pristál krátko po deviatej. Ďalších sedem hodín som vlakom cestoval späť do Košíc.

Celú cestu som premýšľal. Prirodzene, nedalo mi to pokoj.

Čo ak to bude naozaj vážne? Veď to rieši kriminálka, ktorej bolo ukradnuté, že som práve priletel do Fínska.

Niečo s prvou knihou? Čo ak ma zažaloval niekto, kto sa v nej našiel? Veď som sa svojim okolím inšpiroval. A to dosť.

Napadali mi čoraz fantastickejšie a neuveriteľnejšie dôvody a čím viac – aj keď nepravdepodobných – ich bolo, tým viac som začal pochybovať o vlastnej nevine. Keď som si predstavil, že z basy možno vyleziem, až keď budem mať sivú bradu a nulovú šancu viesť normálny život, obľiala ma horúčka.

Celý ja – väčšinu života stresmen, ktorý maľuje na stenu tie najhoršie možné scenáre.

Keď hlas vo vlaku oznámil, že sa blíži posledná zastávka – Košice, pozrel som na hodinky. Ručičky ukazovali čas 4:50 popoludní. S čiernym kufrom som sa preterigal cez železničnú stanicu a až prechod cez hlavnú bránu a pohľad na známe okolie mi dal definitívne najavo, že som späť v rodnom meste. Do očí mi ihneď udrcla kopa čerstvého snehu nakýdaná všade naokolo. Koniec koncov, akoby som z tých Helsínk ani neodišiel.

No sneh bol iba chvíľkovým rozptylením. Nehľadiac na najlacnejšiu variantu, vykročil som smerom k prvému taxíku, ktorý stál na parkovisku pred stanicou. Po pár krokoch ku mne pristúpil chlap v tmavozelenej bunde. Vedľa neho sa postavil ďalší, oblečený navlas rovnako.

Policajti.

„Pán Dársky?“ opýtal sa ten prvý. Ani nečakal na potvrdenie totožnosti a pokračoval: „Budete musieť ísť s nami.“ Ukázal smerom na parkovisko, kde stála odparkovaná policajná Kia Cee'd.

Nemal som na výber. Malou útechou pre mňa bolo, že napriek takýmto ceremóniám mi aspoň nenasadili putá.

„Ideme rovno na políciu?“ opýtal som sa, zatiaľ čo som si sadal na zadné sedadlo auta, priamo za šoféra. Obaja policajti si sadli dopredu, oddeľovala ma od nich čierna mreža.

„Priamo tam,“ odvetil tentokrát ten druhý, ktorý sedel na sedadle vpravo. Keď prehovoril, mal nezvyčajne vysoký hlas, ako práve mutujúci tínedžer, až by mi z toho za iných okolností bolo smiešno. Teraz vôbec nie.

„Neviem, na čo je to všetko dobré,“ odhodlal som sa na malú kritiku. Mal som pri tom síce malú dušičku, no situácia, v ktorej som sa v tej chvíli nachádzal, mi pripadala absurdná. „Veď kebyže som chcel utiecť, zrejme by som nenastúpil do lietadla do Prahy a potom do vlaku smer Košice, nie? Z Helsínk som mohol odletieť priamo do... Venezuely.“

„Považovalo by sa to za útek pred zákonom a boli by ste trestne stíhaný,“ ozval sa šofér sucho.

Zo správania policajtov som vydedukoval, že to bola práve buď tá drbnutejšia dvojica fyzlov, alebo sa so mnou mali rozprávať ako s kriminálnikom. To ma priviedlo k ďalšej, najpodstatnejšej otázke: „Mohli by ste mi povedať, prečo som sa vlastne musel tak bezodkladne vrátiť?“ Slovo bezodkladne som schválne zdôraznil.

„Všetko sa dozviete od kapitána Metelu.“

Zase ten tučný Metela. Bol som zvedavý, či je naozaj takou obéznejšou verziou Hitlera, ako som si predstavoval.

Aspoň takýmto spôsobom som sa snažil upokojiť, keďže srdce mi bilo rýchlejšie ako obyčajne a stres ma od stretnutia so Starškom a Hutchom úplne opantal.

Prečo by po mňa, preboha, posielali policajný odvoz?

Smer, ktorým sa auto uberalo, mi naznačil, že mierime na políciu na Kuzmányho ulici. Ani som nepremýšľal, či ide o krajské alebo okresné riaditeľstvo. Procesy v žalúdku, vyvolané stresom zo vzniknutej situácie, vyústili do nutnej potreby ísť na záchod. Nepokoj vyvrcholil vo chvíli, keď sme zabočili na Kuzmányho a môj pohľad sa stretol s desaťposchodovou bielo-zelenou budovou s obrovským logom slovenskej polície na samom vrchu.

Zaparkovali sme na parkovisku vyhradenom pre zamestnancov a všetci traja – teda ja a tí nepríjemní chlapíci – sme odkráčali k zadnému vchodu.

„Potreboval by som si skočiť na véčko,“ oznámil som po tom, čo sme vošli do budovy.

Policajti na seba pozreli, akoby som mal v pláne ujsť. Zrejme nevedeli pochopiť, že človeku, ktorého bez vysvetlenia predvolajú na kriminálku, nie je práve najpríjemnejšie. A to aj napriek tomu,

že si nie je vedomý spáchania trestného činu. Nakoniec ma ten s tým fistulovým hlasom odprevadil ku dverám na prízemí, ktoré boli označené ceduľkou „WC Páni“.

„Budem čakať pred dverami,“ povedal mi s jasným, no nevyriešeným odkazom: „*Nepokúšaj sa utiecť.*“

V tej chvíli som nevedel, či mám viac tupých amerických filmov napozieraných ja, alebo on. Nedivil by som sa, keby ten druhý pre istotu čakal vonku pre prípad, že sa rozhodnem ujsť cez dvadsaťcentimetrové okienko na záchodoch.

Počas desiatich minút strávených na toalete som stihol popremýšľať o sračke, v ktorej som sa práve ocitol. Na nič nové som však neprišiel – všetky možné scenáre mi napadli už v Helsinkách, v lietadle do Prahy a potom vo vlaku do Košíc.

Po všetkých potrebných hygienických procedúrach som vyšiel naspäť na chodbu, kde na mňa čakali obaja policajti – asi bola príliš veľká zima na to, aby ten druhý naozaj čakal vonku.

Odkráčali sme k výťahu v poradí policajt–šofér, ja a nakoniec policajt–fistulový hlas. Výťah bol na siedmom poschodí. Prvý policajt stlačil tlačidlo, čím mašinu rozpochoďoval. Zrak som mal upretý na meniace sa čísla označujúce, na ktorom poschodí sa výťah práve nachádza.

Nevnímal som ich.

Z premýšľania nad tým, čo sa deje, zo stresu, strachu i adrenalínu, ma vytrhlo až prenikavé cinknutie a následné otvorenie automatických dverí.

Nastúpili sme. Jeden policajt sa postavil vedľa mňa sprava, druhý zľava. Začali sme stúpať.

Nejakým zvláštnym spôsobom sa mi v tej chvíli podarilo vyčistiť si hlavu. Asi ako počas skúšok na výške, čo vlastne nebolo tak dávno. V momente, keď na človeka prišiel rad a mal ísť odpovedať, bolo mu to akosi jedno. Vyrovnal sa s tým, povedal si „čo bude, to bude“ a išiel. Minimálne u mňa to tak fungovalo.

Teraz to bolo niečo podobné, i keď situácia sa na prvý pohľad vôbec nedala porovnávať – veď čo je skúška z dejín prvej republiky oproti výtluhu na kriminálke?

Stál som tam a sledoval číselko na podsvietenej digitálnej obra-

zovke, ktoré sa postupne zvyšovalo. Jednotku vystriedala dvojka, dvojku trojka a nakoniec štvorka. Tam výťah zastal.

Kriminálna polícia teda sídlila na štvrtom poschodí.

Prvý vyšiel von policajt–fistulový hlas (za celý ten čas som sa im nestihol pozrieť na menovky pripnuté na uniformách, ostali im teda prezývky) a vydal sa smerom doprava. Druhý policajt mi naznačil, aby som vyšiel von a on sám odkráčal za mnou.

Prešli sme na koniec dlhej, nabiele namaľovanej chodby, ktorá pokračovala v deväťdesiatstupňovom uhle smerom doľava. Na celom poschodí nebolo okrem nás živej duše. Fistulový hlas zastal pred hnedými dverami, vedľa ktorých bola na stene pripevnená strieborná kovová tabuľka s vyrytým textom:

kpt. Imrich Metela
odbor kriminálnej polície
npor. Valér Nagy
odbor kriminálnej polície

Zastal som za ním, ale policajt–šofér, kráčajúci za mnou, ma poklepal po ramene.

„Nezastavujeme, ideme ďalej!“

Prvého policajta, ktorý práve klopal na dvere, sme tam nechali, prešli sme ešte pár krokov, až sme pristúpili k iným dverám. Šofér ich otvoril. Keď som miestnosť uvidel, neveril som vlastným očiam. Bola to skutočná vyšetrovačka, síce nie taká moderná a vyblýskaná ako v televíznych seriáloch, ale aj tak vyšetrovačka. V strede stál jednoduchý stôl, za ním dve stoličky na každej strane a naľavo bolo v stene zasadené asi dvojmetrové zrkadlo.

Pozrel som sa na policajta, či to myslí vážne, no nič som nepovedal. Na môj pohľad nijako nereagoval. S kamennou tvárou držal dvere, kým ja som stál na prahu a po chvíli som dosť nevlúdne vošiel dnu.

Opäť som pocítil nutkanie utekať na záchod.

Pristúpil som k zrkadlu a uvedomil som si, že to musí byť ten typ zrkadla, v ktorom sa ja síce vidím, no z vedľajšej miestnosti môžu všetko pozorovať ako cez sklo.

Naozaj ma teda idú vyšetrovať ako nejakého zločinca...

„Sadnite si,“ ozval sa policajt, ktorý ostal stáť pri zatvorených dverách.

Sadol som si. Bez uváženia, chrbtom k zrkadlu.

„Na opačnú stranu,“ povedal drzo.

Vstal som, s črevami pracujúcimi ako otroci v bani, a presadol som si na stoličku oproti. Srdce mi bilo ako šialené a horúčka ma oblievala v podstate neprestajne. V tvári som musel byť červený ako cvikla.

Bez slova sme vo vyšetrovačke strávili desať minút, i keď údaj môže byť nepresný... čas sa mi neuveriteľne vliekol.

Čo ak skončím v base?

Otázku vyslovenú v hlave už asi po miliónty krát prerušilo otvorenie dverí. Do miestnosti vošiel chudý, nevysoký, dohľadka oholený chlapík, ktorý musel byť určite kapitán Metela... ako inak.

„Vďaka, Robert,“ povedal strážiacemu policajtovi, ktorý len prikývol a vyšiel von. „Dobrý večer, kapitán Imrich Metela,“ predstavil sa a uhladil si masťné vlasy. „Hovorili sme spolu cez telefón.“

„Ehm,“ odvetil som bez skutočného pozdravu a nepatrne som kývol hlavou. Len som zízal a čakal, čo odo mňa vlastne chce. Oblečený v tmavomodrých rifliach a vytahanom sivom tričku zastrčenom za opaskom pristúpil k stolu.

„Pán Dársky, prejdem rovno k veci,“ povedal, kým si sadal na stoličku. Na stôl položil tenký plastový obal plný papierov. „Poznáte docenta Milana Hromnicu?“

Otázka ma zaskočila. Čakal som všeličo iné, takmer dvadsaťštyri hodín mi hlavou vírili všelijaké teórie, ale toto meno sa v nich ani raz neobjavilo.

„No, poznám,“ odvetil som opatrne.

„Aký bol medzi vami vzťah?“ položil mi ďalšiu otázku a úpenlivo ma sledoval.

„Vzťah? Asi žiadny. Poznal som ho, ale určite nie tak dobre, aby som mohol povedať, že sme mali nejaký vzťah.“

„Takže medzi vami a docentom Hromnicom neboli žiadne neprijemnosti alebo, povedzme, nepriateľstvo?“

Bol som zmätený. Ani som nevedel, čo povedať.

„No... nepriateľstvo asi nie.“

„Čo mi viete povedať o tomto?“ Metela vytiahol z obalu niekoľko fotografií, položil ich na kovový stôl a otočil smerom ku mne.

Sklopil som oči a pozrel na fotky.

„Čo je to, doriti?“

Pri tom pohľade ma striaslo a naplo na zvracanie.

Kurva!

Na fotkách bolo mŕtve telo – dobodané, skrvavené, znetvorené.

„Docent Milan Hromnica,“ oznámil mi Metela.

Prvá fotografia zobrazovala celú mŕtvolu od hlavy až po topánky z ľavej strany, po celom tele desiatky bodných rán, oblečenie doslova poliate krvou, pod mŕtvou osobou kaluž červenej tekutiny.

Druhá fotka bola zhotovená od nôh obete, snažiac sa zvečniť mŕtvolu takmer akoby pohľadom zhora. Všimol som si, že telo leží na nejakom priemyselnom plechu alebo niečom podobnom.

Na tretej fotke bol detail hlavy. Obrázok bol najnechutnejší. Ten, čo to urobil, musel obeti zapichnúť nôž aj do hlavy, a to nie raz, ale snáď desaťkrát. Tvár bola znetvorená – čepeľ prešla ľavým okom, ústami a lícnymi kosťami. Jeden skrvavený zub ležal hneď vedľa hlavy, nos bol rozrezaný napol, jedna jeho časť ležala na skrvavenom líci a tiahla sa až pod pery.

Nemohol som sa na to viac pozeráť – mal som pocit, že sa poraciam. Kebyže mi to vyšetrovateľ predtým nepovedal, popravde by som asi nikdy neprišiel na to, že je to Hromnica.

Odvrátil som zrak od fotografií, pozrel na Metelu a pár sekúnd som sa to snažil predýchať.

„Je to hnusné,“ skonštatoval som, vracajúc sa pomaly do reality. „Čo sa stalo?“

„To presne nevieme.“

„A čo s tým mám mať akože ja?“ opýtal som sa. Môj mozog začínal opäť pracovať a podvedome mi podsúvať všelijaké hlúposti.

Som akože podozrivý?

„Pán Dársky, vieme, že medzi vami a docentom Hromnicom

došlo k istému konfliktu.“ Metela na mňa celý čas prenikavo hľadela a čakal na akúkoľvek nezvyčajnú reakciu.

Postupne mi to začalo dávať zmysel.

„Áno, no... Naštvalo ma, keď ma neprijali na doktorandské štúdium a vybuchol som. Pár dní ma to potom mrzelo, ale to je všetko. Dnes si na to sotva spomeniem.“

„Nebolo to tak dávno,“ doplnil ma policajt.

„Možno pred pol rokom –“

„Poviem vám to presne,“ prerušil ma a začal sa prehŕňať medzi papiermi v zakladacom obale. Fotky ešte stále ležali na stole. Snažil som sa prinútiť vlastný zrak, aby sa od nich držal čo najďalej. „Bolo to 15. augusta roku 2016, teda pred piatimi mesiacmi a jedenástimi dňami. Chcete povedať, že ste na to už zabudli?“

„Od augusta roku 2016 sa toho udialo toľko, že mi to príde skôr ako dva roky, nie ako päť mesiacov. Teda áno, na tú udalosť som už takmer zabudol. V konečnom dôsledku, nešlo o nič vážne... Prepáčte, kam tým všetkým smerujete?“

Na počudovanie vo mne opäť začal prevládať pocit podráždenosti, nie strachu. Celé to bolo absurdné.

„Smerujem k tomu, že telo docenta Hromnicu sa našlo predvčerom v neskorých večerných hodinách v opustenej priemyselnej budove za obcou Rozhanovce.“

Bez slova som počúval a čakal, k akej pointe to celé dospeje.

„Podľa obhliadajúceho a neskôr súdneho lekára smrť nastala asi dvadsaťštyri hodín predtým, čo súhlasí s časom, odkedy bol docent Hromnica nezvestný.“

„No a?“

Metela na mňa prísne pozrel a pokračoval: „Docent Hromnica mal v pondelok poobede hosťujúcu prednášku na Prešovskej univerzite. Na škole bol preukázateľne asi do šiestej hodiny večer, potom odišiel na večeru do reštaurácie Sedliacky dvor, odkiaľ sa mal vrátiť do Tušickej Novej Vsi, kde býva... teda býval... Domov už nedošiel. Docent bol zavraždený počas cesty z Prešova domov, približne medzi siedmou až deviatou hodinou večer.“

V tej chvíli mi konečne docvaklo, kam tým mieri.

Pondelok, Prešov, reštaurácia Sedliacky dvor...

Ani som si to nestihol v hlave kompletne zrovnať a vyšetrovateľ pokračoval: „Popierate, že ste sa v pondelok, počas takmer celého dňa, nachádzali v Prešove?“

Taká sprostosť, ale Metelove slová ma dostávali do úzkych.

„Nie, to nepopieram, ale –“

„A že ste v ten večer, približne od 18:15 do 18:50 večerali v reštaurácii Sedliacky dvor?“ Metela kládol otázky, pričom presné časy čítal z papierov, ktoré mal pred sebou v roztvorenom plastovom obale.

„Nepopieram ani to. Ale celé je to predsa obrovská hlúposť,“ povedal som rýchlo, aby ma nemohol znova prerušiť. „Chcete tým povedať, že som ho dobodal ja alebo čo?“

„Povedzme to takto... Čo sa týka vyšetrovania, nemáte práve najsvetlejšiu perspektívu. Čítal som mailovú komunikáciu medzi vami a docentom Hromnicom a nejde veru o –“

„Prestaňte, prosím vás, s tou komunikáciou,“ prerušil som ho, čo ho viditeľne naštvalo. Nervózne sa na mňa pozrel, no ja som nemal v pláne nechať sa dostať tak lacno, a preto som pokračoval: „Nechcete mi snáď povedať, že neprijatie na doktorandské štúdium a vybuchnutie v jednom e-maile má byť dôvod na vraždu. Veď je to celé somarina! Okrem toho, dnes môžem ďakovať Bohu – aj keď v neho neverím, – že ma na to štúdium neprijali. Mám sa stokrát lepšie, ako keby som mal teraz ešte študovať... Napokon, v tom e-maile som sa mu nevyhrážal, nehrozil zabitím, ani nič podobné.“

„Dovoľte mi niečo vám ukázať,“ chopil sa opäť slova a začal sa hrabať medzi papiermi, kým mne už začínali navierať žily na krku.

Zo zakladacieho obalu vytiahol niekoľko papierov zospinkovaných v ľavom hornom rohu a podal mi ich.

„Prečítajte si to.“

**E-mailová komunikácia medzi Danielom Dárskym
a doc. PaedDr. Milanom Hromnicom, PhD.**

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: Doktorandské štúdium

Dátum: 11. 10. 2015 22:53

Dobrý večer, pán docent.

V prípade úspešného ukončenia tohto ročníka a teda celého II. stupňa VŠ štúdia na našej univerzite, by som chcel pokračovať v doktorandskom štúdiu. Obraciam sa teda na vás, či by som sa o prijatie na tretí stupeň štúdia mohol uchádzať pod vaším vedením. Aj keď hlavnou témou vášho výskumu je nemecká a maďarská menšina na Slovensku, mali sme s vami aj voliteľný predmet Filozofické smery od r. 1526 – 1789, kde ste si dve prednášky vyhradili pre slobodomurárov a okultizmus. Spomínali ste nám, že je to taktiež Váš odbor záujmu a nedávno vám vyšla kniha Slobodomurárske lóže na Slovensku.

Kedže sú i mne takéto smery blízke (moja bakalárska práca pojednávala o stredovekej alchýmii a diplomová o okultizme v Rakúsko-Uhorsku 1890 – 1914), mal by som záujem písať dizertačnú prácu s podobnou tematikou.

Ak by teda bola možná spolupráca, rád by som sa uchádzal o miesto doktoranda na našej katedre.

Daniel Dársky

Predmet: RE: Doktorandské štúdium

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 12. 10. 2015 08:42

Dobrý deň.

Zastavte sa u mňa v stredu v čase konzultačných hodín a bližšie to preberieme.

MH

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: **RE: Doktorandské štúdium**

Dátum: 12. 10. 2015 14:06

Ďakujem, zastavím sa.

Daniel Dársky

Predmet: Prihláška

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 02. 02. 2016 11:01

Dobrý deň.

Nezabudnite, že prihlášku na tretí stupeň štúdia je potrebné podať a vyplatiť do 15. februára.

V priebehu najbližších dní mi pošlite ten text, o ktorom sme sa rozprávali v škole, aby som to nahodil do systému.

MH

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: RE: Prihláška

Dátum: 03. 02. 2016 10:22

Dobrý deň.

Prihlášku som práve elektronicky odoslal, ten cieľ práce vám pošlem v priebehu týždňa.

Daniel Dársky

Predmet: RE: Prihláška

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 03. 02. 2016 10:36

ok

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: RE: Prihláška

Dátum: 22. 02. 2016 00:56

Príloha: cieľ_okultne_spolky.doc

Dobrý večer, pán docent.

Prepáčte, o pár dní sa mi pretiahlo skúškové obdobie, v prílohe vám posielam bližší cieľ práce.

Daniel Dársky, llHvmg

Predmet: RE: Prihláška

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 22. 02. 2016 08:14

OK.

Kedže v letnom semestri pravdepodobne nemáte výučbu, okrem diplomovej práce a prípravy na štátnice sa zamerajte jednak na prieskum literatúry k svojej téme, no najmä archívnych fondov (prinajmenšom zájďte do archívu v BA), aby toho na vás v máji / júni nebolo veľa.

MH

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: **RE: Prihláška**

Dátum: 22. 02. 2016 19:40

Dobrý deň. V marci plánujem ísť do Bratislavy kvôli diplomovke, zameriam sa teda aj na projekt k práci.

Daniel Dársky

Predmet: Doktorandské štúdium

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 06. 06. 2016 15:59

Dobrý deň, Daniel.

Keďže štátnice sú už za vami, v najbližších dňoch by bolo potrebné poslať mi už hrubú verziu projektu k diplomovej práci, najneskôr do 20. júna potom celý projekt, ktorý do toho dňa musíte poslať prof. Filekovi, keďže 30. júna sú prijímacie skúšky. Ako som vám spomínal pred časom, zamerajte sa na cieľ práce, popíšte metódy, hypotézy, výskum literatúry (zamerajte sa na komparáciu) a prehľad archívnych fondov. MH.

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: **RE: Doktorandské štúdium**

Dátum: 06. 06. 2016 18:03

Príloha: projekt_okultnespolky.doc

Dobrý deň.

Posielam Vám väčšiu časť projektu, ktorú som zatiaľ spracoval. Ide o bližší cieľ práce, hypotézy a porovnanie literatúry, resp. dobových časopisov.

Kompletný projekt budem mať napísaný čoskoro.

Daniel Dársky

Predmet: RE: Doktorandské štúdium

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 06. 06. 2016 19:04

V poriadku, nemám výhrady.

MH

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: RE: Doktorandské štúdium

Dátum: 18. 06. 2016 10:12

Príloha: projekt_okultnespolky.doc

prezentacia_okult.ppt

Dobrý deň.

Posielam Vám kompletný projekt k dizertačke.

Daniel Dársky

Predmet: RE: Doktorandské štúdium

Komu: daniel.darsky@evmail.sk

Od: doc.hromnica@keuni.sk

Dátum: 19. 06. 2016 14:52

Dobrý deň, na projekt som sa pozrel. Všetko je v poriadku, doktorandské miesto máte takmer isté.

MH

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: RE: Doktorandské štúdium

Dátum: 18. 06. 2016 15:17

Dobrý deň.

Ďakujem, snáď to vyjde.

Daniel Dársky

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: wtf?

Dátum: 15. 08. 2016 12:42

vazne? dnes mi doslo rozhodnutie o neprijati na doktorandske studium. to naozaj zoberiete za doktoranda dievca s temou dizertacky kolektivizacia pody mensinoveho obyvateľstva na priklade nejakej zakapatej dediny na vychode? to niekoho zaujima? myslite?

najvacsi slak ma vsak trafil z toho, ze skolitelom toho dievcata ste vy! co vam rozťahla nohy alebo vas podplatila? necudoval by som sa, skorumpovany kreten!

kurva ved vy namiesto podpory tych tem, ktore by boli pritazlive aj pre verejnost, prijmete dievca s temou, ktorej sa venuje 90% slovenskych historikov! kolkym dalsim ste nasľubovali prijatie na doktorandske studium?

dovolte mi este zacitovat z rozhodnutia co mi prislo: „tema nie je v sulade so zameraním vyskumu katedry a komisia v nej nevidi perspektivu.“

ale v mensinach spracovanych spredu zozadu kurva vidite? viete co? teraz vam uz s kludnym svedomim mozem povedat jedno: CHODTE DO RITI!

dufam ze ta vasa skola zhoří do rana!!!

S pozdravom a prianim skurveneho dna, DANIEL DARSKY

Od: daniel.darsky@evmail.sk

Komu: doc.hromnica@keuni.sk

Predmet: **PS**

Dátum: 15. 08. 2016 22:41

PS: FUCK OFF!

2.

Pozrel som sa na Metelu, určite červený v lícach po tom, čo som si opäť prečítal e-mailly adresované Hromnicovi. V posledných dvoch som si vylial srdce a pocity, ktoré sa vo mne zbierali už dlhší čas, no teraz, keď bol Hromnica mŕtvy, alebo nazvime to inak – surovo dobodaný, celá záležitosť získala ešte horkejšiu pachuť.

„Na docenta Hromnicu ste boli naprudený až-až,“ ozval sa vyšetrovateľ.

Pozeral na mňa chladnými očami a očakával moju reakciu. Keďže tie e-mailly čítal, toto skonštatovanie bolo asi také, ako povedať, že keď pes ští, dvihne nohu.

„Bol a netajil som to. Ale povedal som vám už predtým, že som sa mu nijako nevyhrážal. Jednoducho ma vytočilo, keď som si prečítal to rozhodnutie a vzápätí zistil, že na miesto doktoranda sa dostalo dievča s tuctovou, desiatkami historikov spracovanou témou... A predovšetkým, pod školením samotného Hromnicu. Čo mi nepovedal a ja som ani netušil, že je vôbec možné, aby mal jeden školiteľ viacerých uchádzačov.“

„V predposlednom e-maile ste svoju dovtedajšiu slušnú komunikáciu vymenili za vulgárnosti a dokonca...“ nachvíľu prerušil rozprávanie, natiahol sa za papiermi a potom pokračoval, „dokonca za vyhrážanie. Citujem: ‚Dúfam, že tá vaša škola zhorí do rána.‘“

„Tak keby zhorela, nečudoval by som sa, že ma vypočúvate. Ale vyšetrovať ma za vraždu Hromnicu polroka po – povedzme – invektívnom e-maile?“

Stále mi nedochádzala nejaká vážna súvislosť medzi mnou a tou vraždou. Policajti jednoducho určite nemali žiadne stopy,

nijakého podozrivého, a preto bol pre nich aj takýto blud slamkou, ktorej sa pokúšali chytiť.

Aspoň som si to chcel nahovoriť.

„Pán Dársy, kde ste boli v pondelok medzi pol siedmou a deviatou hodinou večer?“

Zamyslel som sa. Odkedy Metela vybalil karty na stôl, hlava mi pracovala naplno, no k môjmu pondelkovému večeru sa myšlienkami nestihla dostať.

„O pol siedmej som bol určite v Sedliackom dvore, odkiaľ som podľa vašich slov odišiel asi o 18:50.“

„Z baru ste vyšli krátko po docentovi Hromnicovi.“ Nepýtala sa, oznamoval.

„Áno. Videl som ho vychádzať tesne pred tým, ako sme zaplatili účet.“

„S kým ste boli v ten večer v reštaurácii?“

„So spolužiakom z vysokej školy. Pracuje v nejakej prešovskej firme ako manažér, tak sme skočili na večeru.“

„Jeho meno?“

„Samuel Valanský.“

„Všimli ste si docenta Hromnicu v reštaurácii Sedliacký dvor počas večera?“

„Áno, len čo sme vošli. On nás nie. Naschvál som vybral také miesto, z ktorého by na nás nemohol vidieť. Samozrejme, stretnúť som sa s ním nechcel.“

„Prečo ste sa s ním nechceli stretnúť?“

Tupá otázka.

„Prečo asi?“ opýtal som sa a ironicky nadvihol obočie.

Metela nereagoval.

Nadýchol som sa, v hlave si pomyslel svoje a pokračoval som: „Pretože keď som ho videl, zacítil som sa pre ten e-mail, teda e-maily, trápne.“ Ten pocit mnou znovu prebehol. „Ako som povedal, napísal som to, pardon za výraz, nasratý, a medzičasom sa mi našťastie podarilo uspieť písaním. Za ten e-mail som sa zahabil.“

„Docent Hromnica si vás teda nevšimol?“

„Pokiaľ viem, tak nie.“

„A čo ste robili po odchode zo Sedliackeho dvora?“

„Sadol som do auta a išiel do Košíc.“

„A tu sa dostávame k základnému problému,“ vyhlásil Metela víťazoslávne s dôrazom na posledné dve slová. Vstal zo stoličky, ktorá pri posunutí dozadu nepríjemne zaškrípala o podlahu. Odtiaľ na mňa už pozeral z výšky a na perách mu poskakoval debilný úsmev. „Z reštaurácie ste vyšli desať minút pred siedmou večer a skutočne ste pokračovali smerom do Košíc. Auto s vašou poznávacou značkou zachytili kamery na diaľnici. Problémom je, že policajná kamera pri obci Budimír zaregistrovala vaše auto v čase 19:21, no najbližšia kamera je až pri vjazde do Košíc. Podľa záberu z nej ste do mesta vchádzali až o 19:54. Čo ste robili na sotva sedemkilometrovom úseku diaľnice viac ako polhodinu?“

Doriti!

Vedel som presne, čo som v tú chvíľu robil, ale vysvetlenie znelo aj v mojej hlave ako narýchlo vymyslená výhovorka.

Nuž, čo sa dá robiť..

„Zapísoval som si nápady na novú knihu,“ vyjachtal som zo seba.

„Prosím?“

„Vedľa diaľnice, tesne pred mestom, je parkovisko. Taká väčšia plocha, určená najmä pre kamióny. Po ceste mi v hlave skrsol nápad na príbeh, možno len poviedku, to je jedno. Povedal som si, že kým prídem domov, zabudnem na to. Všimol som si to parkovisko, zastavil tam a nápad si zapísal. V podstate som napísal hrubú verziu krátkej poviedky. Mohlo to trvať dvadsať minút, možno trochu viac.“

„Zaujímavé,“ povedal Metela, rozhodil rukami a následne si spojil dlane. Sadnúť si sa viditeľne nechystal. „Docent Hromnica je zrejme dôvod, prečo ste sa nedostali na doktorandské štúdium, na čo mu adresujete agresívny e-mail. O nejaký čas ho vidíte v prešovskej reštaurácii a krátko po ňom ju aj opustíte. Idete rovnakou cestou, docent Hromnica – keďže má namierené domov do Tušickej Novej Vsi – odbáča za obcou Budimír. Vy sa potom polhodinu zdržíte na úseku cesty, ktorý autá bežne prejdú za päť minút. V tom istom čase je docent Hromnica len neďaleko bru-

tálne usmrtený štyridsiatimi dvoma bodnými ranami. Dovoľte mi povedať vám svoju hypotézu: presne tridsaťtri hluchých minút by bolo dosť času na to, aby ste sledovali docenta Hromnicu v jeho aute, ktoré kamera pri Budimíre zachytila len asi deväťdesiat sekúnd pred vami, dohnali ho, nejakým spôsobom ho vylákali na vedľajšiu cestu smerujúcu k opustenej priemyselnej budove, tam ho dobodali na smrť a po tej istej ceste ste sa vrátili za Budimír a pokračovali ďalej na Košice... Čisto z pomsty alebo, povedzme, z krivdy?“

Na tvári sa mu vynímal taký nechutný úsmev, až som myslel, že tú vraždu naozaj spáчам a na výsluch bude reálny dôvod. Dostal ma do úzkych, moja výhovorka (aj keď bola pravdivá) bola priestrelná ako sieťované pančuchy.

Netuším, ako som sa v tom momente tváril. Neviem ani prečo, no vo chvíli, keď som sa mal nejako brániť, mi napadlo, že tam, za zrkadlom v stene oproti, majú nejakého psychológa, ktorý má moje slová a reč tela analyzovať. Pre moju momentálnu situáciu strašne „podstatná“ myšlienka... Čo najrýchlejšie som ju zavrhol a snažil som sa opäť sústrediť na pondelkový večer.

„Veď...“ nadýchol som sa a nevedome pokrútil hlavou nad žbrndou, do ktorej som sa práve dostal. „Veď na tom parkovisku mohla byť takisto kamera. Musí byť predsa nejako strážené. Skúste to zistiť a ak tam je, určite ma v ten večer zachytila.“

„Zisťovali sme, kde všade sú policajné alebo priemyselné kamery v okruhu tridsiatich kilometrov, a na žiadnom parkovisku medzi Budimírom a Košicami kamera nie je. Vedel by som o nej.“ Metela pristúpil k stoličke a ležérne si na ňu sadol. „Ste v peknej kaši, priateľu,“ oznámil s nefalšovanou radosťou v hlase.

Napadla mi veľmi logická vec (aspoň som si to v tej chvíli myslel). To, čo som ani nie hodinu predtým spomenul aj dvom policajtom v aute.

„Prečo by som sem šiel? Vy ste mi zavolali, vy ste ma predvolali na výsluch, to vy ste ma stiahli z Helsínk domov. Prišiel som dobrovoľne. Aký by to malo význam, ak by som bol tým vrahom ja? To by som sa už rovno mohol prihlásiť a priznať sa.“

„Chcete sa priznať?“ spýtal sa sľeku.

„Nie, nechcem,“ zaspätkoval som.

Zo všetkého si vybral práve toto? Dement.

„Nevidím v tom proste zmysel. Preletel som tisícristo kilometrov, cestoval deväť hodín, spolupracujem s vami, a aj tak sa dočkám obvinenia z vraždy?“

„Za svoju kariéru som zažil všelijaké prípady,“ povedal a opovrzhivo na mňa flochol. „Niekedy sú páchatelmi osoby, ktoré s nami spolupracujú, tvária sa ako tie najväčšie neviniatka, ale pravda vždy vyjde najavo. Neraz majú problém... psychického charakteru.“

Tá poznámka mi opäť dala dôvod zadívať sa na zrkadlové sklo.

„Viete,“ pokračoval, „stretol som sa aj s takými maniakmi, ktorí nám schválne podsúvali informácie, ktoré nás nakoniec priviedli k nim a oni skončili v blázinci. To sú však,“ zamyslel sa, akoby hľadal to správne slovo, „zriedkavé prípady. Väčšinou páchatelia jednoducho spolupracujú, pretože si myslia, že nás obalamutia, že identitu delikventa nezistíme a oni tak uniknú spravodlivosti. V takom prípade skončia v base. A beštiálnym vrahom sa počet rokov strávených vo väzení počíta v dvojcifernom čísle.“

Srdce mi búšilo, hlava ma bolela od všetkých možných myšlienok, čo sa ňou posledné minúty prehánali a znova mi bolo na vracanie. Nasucho som prehltol.

Veď ja som nič neurobil! Nespáchal som nijakú vraždu! Chce ma zavrieť do basy v podstate len na základe jedného vulgárneho e-mailu? Pretože nebyť toho, moju cestu z Prešova by určite nevyšetroval.

„Nie je to však dôvod na to, aby ste ma zadržali,“ opovážil som sa povedať.

„Zatiaľ nie.“

Na pol pľúc som si konečne vydýchol.

„Vyšetrovanie pokračuje a garantujem vám, že ak nájdeme na mieste činu alebo v blízkom okolí hocičo spojené s vami, osobne vám prídem domov nasadiť putá.“

„Nech sa páči... Takže môžem ísť?“ Neviem, kde sa vo mne vzala odvaha na taký bezočivý tón.

„Pre dnešok áno.“

Zdvihol som sa, srdce mi stále bubnovalo ostošesť.